

Nr 552.

Av herrar Lager och Hagberg i Luleå, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 116, med förslag till kungörelse om ändrad lydelse av 61 § 3 mom. och 132 § byggnadsstadgan den 30 juni 1947 (nr 390).

I proposition nr 116 har föreslagits att i byggnadsstadgan föreskrivna minsta våningshöjd i boningsrum och till bostadslägenhet hörande utrymme för matlagning skall sänkas från 2,90 till 2,80 meter. Samtidigt föreslås en minskning av minsta tillåtna bjälklagstjocklek från 32 till 30 cm. Förslaget innebär att minimirumshöjden skall sänkas från 2,60 till 2,50 meter.

Till och med år 1945 gällde bestämmelser om att bonings- och arbetsrum skulle ha en höjd av minst 2,70 meter. Byggnadskostnadssakkunniga hade då uttalat sig för en minskning av rumshöjden till 2,50 meter. Förslaget om att ändra de dittillsvarande bestämmelserna möttes emellertid vid remissbehandlingen av en kraftig opposition. Sålunda uttalade sig länsstyrelserna i Stockholms och Uppsala län, Svenska kommunaltekniska föreningen samt byggnadsnämnden, hälsovårdsnämnden, bostadsinspektören, borgarrådsberedningen och stadskollegiet i Stockholm ävensom byggnadsnämnderna och stadsfullmäktige i Uppsala, Lund, Örebro och Falun för ett bibehållande av de då gällande minimihöjderna. Man påpekade från dessa remissinstanser att den minskning av luftkuben som en sänkning av minimihöjdmåtten innebär kan medföra hälsofara. Teknikerna påvisade det oriktiga i att sänka rumshöjden samtidigt som befolkningens medellängd ökat 9 cm på ett hundra år och fortsätter att öka. Byggnadsnämnden i Stockholm uttalade att sänkningen av rumshöjden leder till försämrade hygieniska förhållanden. Socialstyrelsen framhöll det oriktiga i att sänka rumshöjden i synnerhet i hyreshus. Inför denna och liknande argumentation fann dåvarande chefen för justitiedepartementet det rådligast att som en kompromiss föreslå en sänkning med endast 10 cm, vilket också blev riksdagens beslut. En reservant inom andra lagutskottet yrkade dock på en höjning av 10 cm i stället för en minskning med samma mått.

De argument som vid ifrågavarande tidpunkt framfördes mot en sänkning av rumshöjden och som föranledde dåvarande justitieministern att åtnöja sig med en sänkning av endast 10 cm har givetvis fortfarande samma giltighet. Hade samma institutioner som de vilka motsatte sig sänkningen år 1945 fått tillfälle att yttra sig även nu, skulle argumenteringen emot förslaget om sänkning av rumshöjden säkerligen inte ha ändrat sig. Nuvarande

kommunikationsministern har emellertid tydligen inte ansett det tillrådligt att i samma utsträckning låta expertorgan yttra sig i frågan. Han vill, enligt vad som anföres i propositionen, tillmötesgå »från byggnadsföretagarhåll» framförda krav om en ytterligare begränsning utan att ta hänsyn till den mening som i så stor utsträckning anförts från håll, där man har att svara för frågans hygieniska och sociala sidor. Och deras mening nonchaleras för att åstadkomma en sänkning av byggnadskostnaderna med — *en procent!* vilken besparing sedan kanske kommer att helt elimineras eller förbytas i fördyring sedan byggnadsstyrelsen, medicinalstyrelsen och statens institut för folkhälsan genomfört sin i propositionen omnämnda tillämnade undersökning om våningshöjdens inverkan på behovet av ventilation. Vore det inte åtminstone lämpligare att invänta resultatet av denna utredning innan man beslutar sig för en standardförsämring på bostadsbyggandets område, vars konsekvenser får bäras inte endast av nu levande utan även av kommande generationer?

Förslaget om att minska bjälklagens tjocklek kommer att medverka till en försämring av ljudisoleringen, vilken i stället borde förbättras.

Det föreligger heller ingen anledning att undantaga arbetslokaler från bestämmelsen i byggnadsstadgan om minimihöjd. I en del fall kan givetvis en högre höjd än vad som föreskrives som minimimått vara behövlig, men för den skull behöver ju inte de obligatoriska bestämmelserna om minimihöjd för sådana lokaler slopas.

Med hänvisning till vad som anförts föreslås,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t anmäler, att riksdagen avstyrker det förslag till kungörelse om ändring i byggnadsstadgan den 30 juni 1947 (390) som föreslagits i proposition nr 116.

Stockholm den 31 mars 1952.

Fritjof Lager.

H. Hagberg.
